

Тозъ хайдутинъ, що го либишь,
 На колъ утре да го видишь,
 Че отъ тамъ са тебе хили
 И на горски самодиви!
 Че той батя ти измами,
 Та хайдутинъ вжрлъ направи;
 А тебъ, дъще, клѣта мами,
 Баща, майка та остави“!
 Отъ тѣзъ клѣтви са схбуди
 И Стоенкинъ баща стари;
 Той излѣзе и са чуди
 И въ главата са удари;
 Но катъ видѣ той Дойчина,
 Дъщеря си и милъ сина,
 Попоглади си брадата
 И извика камъ гората:
 „Горо, горо, майко мила,
 Толкось годинъ си хранила
 Мене, горо, юнакъ стари,
 Съ отборъ момци и другари, —
 Храни, горо, таквизъ чеда,
 Дорде сляжнце въ свѣтътъ глѣда:
 Дорде птичка въ тебе пѣе,
 Тозъ байрякъ да са вѣтрѣ“!

Бжлгария воскресе

Схбраге са много гости,
 Звани и незвани,
 Налѣтѣле, орли, гарги,